

Sygn. akt IV CNP 99/11

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi pozwanych
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 17 czerwca 2009 r., w sprawie z powództwa Gminy G.
przeciwko K. C., D. C. oraz małoletnim: J. C. i B. C.
o eksmisję,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 stycznia 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pełnomocnik pozwanych (czterech osób) ustanowiony z urzędu złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 czerwca 2009 r. Wyrokiem tym oddalono apelację pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 20 lutego 2009 r., w którym orzeczono eksmisję wszystkich pozwanych z lokalu mieszkalnego powodowej Gminy, bliżej opisanego w pkt I wyroku Sądu Rejonowego.

Skarżący stwierdzili, że wyrok z dnia 17 czerwca 2009 r. narusza (przez niezastosowanie) przepis art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2005 r., nr 31, poz. 266 ze zm.). Zdaniem skarżących, Sąd Okręgowy błędnie przyjął, że „pierwszeństwo w określeniu prawa stron sporu ma przepis art. 5 tej ustawy” (s. 2 skargi). Skarżący wyjaśnili, że od wspomnianego wyroku nie przysługuje skarga, nie było także podstaw wznowienia postępowania zakończonego tym wyrokiem. W ocenie skarżących, wskazany, prawomocny wyrok „spowodował wyrządzenie szkody w postaci utraty przez pozwanych prawa do lokalu, znaczne pogorszenie warunków mieszkaniowych, utratę poniesionych przez pozwanych nakładów na lokal” (s. 2 skargi).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z akt sprawy wynika, że skarga pozwanych została wniesiona w terminie (art. 424⁶ § 1 k.p.c.; k. 9 akt sprawy). Skarga przewidziana w art. 424¹ § 1 i n. k.p.c. stanowi szczególny środek zaskarżenia zmierzający do uzyskania odpowiedniego prejudykatu w sądowym postępowaniu cywilnym. Powinna ona zawierać m.in. wymagania przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c. Brak bowiem jednego z tych tzw. konstrukcyjnych elementów skargi powoduje jej odrzucenie jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

W części wstępnej skargi brak odpowiedniego wyводу poświęconego uprawdopodobnieniu szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku Sądu Okręgowego objętego skargą (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). W judykaturze Sądu Najwyższego nie tylko podkreśla się podstawowy charakter tego wymogu skargi, ale także wskazuje się na konieczność wyeksponowania zasadniczych elementów szkody. Nie może to być jedynie powołanie się na szkodę przyszłą lub

hipotetyczną, nie wystarczy samo ogólne stwierdzenie, że wydanie zaskarżonego roszczenia spowodowało wyrządzenie szkody stronie postępowania cywilnego. Konieczne jest nadto wykazanie czasu powstania szkody, jej postaci oraz związku przyczynowego między wystąpieniem uszczerbku a wydaniem kwestionowanego orzeczenia (zob. np. ostatnio postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2011 r., V CNP 40/11, nie publ.).

Skarga pozwanych nie spełnia przedstawionych wymagań, przewidzianych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Wspomina się w niej jedynie bardzo ogólnie o szkodzie „w postaci utraty przez pozwanych prawa do lokalu, znacznym pogorszeniu warunków mieszkaniowych” bez bliższego określenia takich twierdzeń. Skarżący wspominają ogólnie o „utracie poniesionych przez pozwanych nakładów na lokal”, a tymczasem z § 5 umowy najmu z dnia 15 października 2005 r. wynika zwolnienie najemcy lokalu na jeden rok z obowiązku płacenia czynszu mieszkalnego. Skarżący nie wyjaśniają też dlaczego kwestionowany wyrok miałby powodować definitywną utratę dokonanych nakładów w czasie trwania stosunku najmu.

Brak w skardze pozwanych koniecznego wymogu wskazanego w art. 425⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. i ujęcia go w odpowiedni, wskazany wywód prawny, powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).